

Tässäpä on tarina mulla,
kertomukset koossa kaikki
elon arjen aarteista,
ylen ylväistä iloista;
oivasta opetuksesta,
muutoksesta miekkosessa.

Olen lieto Lauri-poika,
outo miesi oululainen,
erittäin eristyväinen,
urheudeltani ujokin.

Tunnettu olen tavoista,
kohteliaisuudestani,
hyväntahtoisuudestani
ja huomaavaisuudestani.
Niitäpä pidän hyveinä,
tähdellisinä tapoina;
unhoittaa en niitä saisi,
pahoittelen poikkeuksia.

Toisten kanssa keskustella,
väitellä, sanoin sotia
oon useesti uskaltanut,
kuten kehdata pitääkin.

Muttei oo minulle suotu,
eipä suotu eikä luotu
empatiaista eloa,
toisten ymmärryskykyä.

Siinä on vakava haitta,
vika välillä mun ja muiden:
vaara väärinymmärryksen
yhteispohjan puuttuessa.

Toiseksi: on myös minulla,
Oulun oudolla pojalla
kiinnostukset kummalliset,
nuop' on oudot, harvinaiset,
muille vallan vieraanlaiset,
perin oudoksuttavaiset.

Isompi on vielä kuilu

Ystävät opettavaiset

Kirjoittanut Lauri Hirvisalo

välillä minun ja muiden:
vaihtelevat miel'piteeni
äärimmäisiin aatoksihin
ennen jälkipunnitusta,
uutta pohdintaa asian.

En mä tunnusta "tabuja,"
pois yhtään rajaa mitänä
jutuistani, aiheistani,
edes keskustellessani.

Hyvältä en varmaan näytä,
tunnu tarpeeksi tutulta
ystäväksi, tuttavaksi,
kaveriksi kellekänä.
Oon muille inehmisille,
"nenteille" ja empaateille
pelkkä Mörkö Muumilaakson,
tuo typerä kummajainen.

Siksi oon mä yksinäinen,
erittäin eristyväinen:
vältän väärinymmärrykset,
sanaselkkaukset sekavat
vain perin pitäytymällä
erilläni ihmisistä,
toopeista tavallisista,
joilt' ei puutu empatia.

Kusta tuntisin kaverin,
ystäväksi ymmärtäisin
mä inehmoa ketänä,
edes yhtä ainoata?

Kerronpa aluksi tässä
esimerkit ensimmäiset,
jotka myöhemmin minua
opettivat oikeasti,
antoivat paremman pohjan
kaikelle kehitykselle.

Tulipa ensin muuan Miika,
kaveri käkättäväinen.
Jo luokalla kolmannella
ja sen jälkeen monta vuotta
pelasimme, pelleilimme,

Ystävät opettavaiset

Kirjoittanut Lauri Hirvisalo

hirnuimme, hihittelimme.
Vieläpä usein yhäkin
mennehiä muistelemme.

Ollessani neljäntoista
sain mä uuden ystäväisen
Konnun nettifoorumilla,
"Viherkäärmehen" majassa,
väittelyiden vääntelyssä,
kovin keskustellessani.
Tuo oli Hakosen Miina,
usein Vehkaksi sanottu,
empaatti, ihannemieli,
ystävistä ymmärtävin.

Meni meillä päivät pitkät,
kohtapa kuukaudet kuluivat
netissä mesettäessä,
vain verkon välityksellä,
kas ei koskaan kuitenkana
toisiam me me tavattu.

Vaan mitä opin mä näistä?
Sainko jonkin hienon tiedon?
Enpä yhtikäs mitänä,
toistaiseksi ainakana.

Kun mä lähdin Knuutilasta,
ala-asteesta kivasta,
opiskelin Kastellissa,
koulussa kamalimmassa,
lukiota ennen kärsin
yläasteen niin ikävän.
Onttopäiset oppilahat,
tappelemaan taipuvaliset
(ainakin siis poikapuoli,
ei kai yksikään tytöistä),
opetkin epäpätevät,
lahot kaikki latvoistansa.

Karattua Kastellista
lopulta lukio alkoi,
suotiin mulle Steinerissa
uusi autuas aloitus.

Kun oli kuukausi kulunut,

lukukausi alkanunna,
niin ihmeen suvaitsevaiset
uudet kasvot kaikkialla
erottuivat aiemmista,
muista mun tapaamistani,
kehnosti kokemistani
opeista ja oppilaista:

Kun olin taas väittelyssä,
ärjyin äärimmäisyyksiä,
eipä silti nyripistely,
katsottu mua pahalla.
Nähty ei mun hiljaisuutta,
silloista sanattomuutta
yhtään oudoksuttavana,
minään merkinä ikävän.

Kuluttua kahden vuoden,
kolmatta aloittaessa
oli mun mieli muuttununna,
ääriatokset hylätty,
paremmalta tuntui järki,
keskustelut, ei kahinat.

Sukeltelin siitä sitten
mieleheni, muistihini
ymmärtääkseni jotakin,
uutta oppiaksenikin:
miksi niin ovat mukavat,
vallan ystävät ylimmät
sekä Miika että Miina,
jotka mä jo tunsin ennen,
monta vuotta aikasemmin,
varsin pienestä pitäen?

Yhtäkkiä ymmärsinkin,
jopa tarkasti tajusin:
äksyt ääriatokseni,
rajutkaan radikalismit
eivät järkytä pahasti,
ja mun vaitonaisuuteni,
sanattomuus sietämätön,
puute vuorovaikutuksen
ei riitä erottamahan,
porukasta pudottamahan.
Siihen sorttihin sopivat,

muottiin tuohon mahtunevat
kaikki tyypit Steinerissa,
koulussa mukavimmassa.

Meni luokka kaksitoista
vuotettuakin paremmin:
näytelmä ihan upeesti,
matka aivan mahtavasti.
Varttui musta uusi miesi,
paljon entistä parempi.

Sitten luokka kolmetoista,
viimeinen lukion vuosi
meni varsin nopsakasti,
liian vilkkaasti vilahti;
kun hajaantui meidän luokka,
lakit päihin painettiin,
silmiin kyynelet jo kirpoi,
niin itkin ikävissäni.
Muistoiksi jäi mulle sieltä,
painui mielehen minulle
kaikki yhdessä koettu,
kaikki niin ylen iloittu
sekä lieto lemmittyäni,
oma Katri-kultaseni,
josta ilmaisna ikänä,
kuuna kullanvalkeana
erota aio en ikinä
tai raukaista rakkauttani.

Kiitokset mitattomimmat,
ihailut ylen ikuiset,
Kati, Hannele ja muutkin,
opettajat ja oppilahat:
Miro, Milja, Tuukka, Tiina,
Teemu, Jallu ja Elisa,
Sini, Aura, Ville, Seppo
ja kumpikin Katjoistamme!

Välivuosi seurasihe,
lepohetki koitti mulle,
vaikkei silti sittenkänä
auennut yliopisto
lukijalle uupuneelle,
Oulun oudolle pojalle.

Kun sitten vimosna vuonna,
(kaksi-nolla-yksi-nolla)
ohitse kesä olevi,
kärsitty porotus kuuma,
lähdykset lähätetty,
pyöräilty pitemmän lailla,
nautiskeltu niin kovasti,
hilluttukin helvetisti,
tuonp' on tunsin tehtäväksi,
jopa velvollisuudekseni:
kouluun taas on aika käydä,
lopettaa loma ihana,
kun oli odotettukin
vuotta melkein puolitoista!

Oli uusi koulu mulla
Palvelualan Opisto,
josta hain ja varmaan sainkin
evähät omaan elohon,
vaikka kestikin se vaimen
viisi kuukautta lyhyttä.

Oli tällä kertaa uutta,
niin ennennäkemätöntä
oppilain erot iässä,
elovuosien välillä;
Valkolakkeja on toiset,
valmistuneet vasta hiljan,
toiset tulleet vasta tuolta
yläasteelta ylemmäs.

Oli ulkonäköä monta:
yksi näytti Aidaltamme,
nuoremmalta kissaltamme
noine nappisilminensä;
toinen hieman Ulpukalta,
sinnikkäältä serkultani
(- toisaalta erosi luonne
ja liikaa lähentelihe),
joillakin on katse kylmä,
tosin vain ekanäöllä:
sisältä mukavat silti,
kaikki kivoja pinnan alla.

Teimme yhtä, teimme toista,
oivasti opiskelimme,

Ystävät opettavaiset

Kirjoittanut Lauri Hirvisalo

paikkoja puhistelimme,
lajiteltiin jättehiä,
kokattiin kiivahasti
herkkuruokia hyviä.
Tehtiin lainalaskelmia,
tutuksi tuli verotus.
Valmistettiin vaattehia,
Feng Shuita sovellettiin.

Oikeinpa opettavia,
sinänsä sivistäviä,
vallan välttämättömiä
kaikki kurssimme olivat.
Saattaisinpa suositella
muillekin, kovin monille,
jokaiselle joutilaalle!
Kovasti siis kiitoksia:
Kiitokset, Sinikka Karhu,
kiitoksia, Bangabashi
ja koko Kto-yksi:
Inka, Venla, Vilhelmiina,
Antit, Anna, Sanna, Tanja,
Emilia, Krista, Kaisa,
Mira ja Sara, näin kiitän,
sanonpa sisiliaksi:
Vògghiu vùì magni gràzzii!
Sìti tutti mè amici!

Jälleen joulun koittaessa,
hajotessa hienon ryhmän
tunteesta ikävän tiesin,
tuosta tuskasta tajusin:
olen lopulta oppinunna,
tuosta tullut tietoiseksi,
kuinka kiinnytään kehenkin,
kuinka olla pettymättä,
erottaa hyvät ja huonot,
ymmärtävät ystäväiset.

Kiitos, Miika, vanha kuoma,
kaveri käkättäväinen
ja Miina, ihannemieli,
ystävistä ymmärtävin!
Kiitos, oi toveristeinut,
ikävä ainiaan on teitä!
Kiitokset, Kto-yksi,

nuoret sielut herkkuiset

* * *

Kiitos kielestä jalosta,
kauniista kirjailusta,
Suomalaisesta mitasta,
Kalevalan poljennosta!
Kiitos, muinaiset runoojat,
jotk' on mitan ikuisen lauloi,
kiitos, Lönnrotin Elias,
mittasäännöt kun kokosit,
kuuluu Eino Leinollekin
kiitos Helkavirsistänsä
sekä Aulis Rintalalle
runokielen oppahasta!

* * *

Näin lauleli lieto Lauri,
outo miesi oululainen.